

Активність студентів повинна бути не тільки репродуктивного, але й продуктивного характеру, тобто творчою активністю: вони повинні не стільки слідувати алгоритмам, скільки самостійно оцінювати ситуацію та приймати самостійні рішення.

Включення в навчальний процес індивідуально-диференційованих вправ і завдань дозволяє забезпечити принцип індивідуалізації навчання. Саме такий підхід сприяє формуванню індивідуальності кожного, оскільки вимагає самостійного знаходження свого місця в колективній роботі у відповідності з власними інтересами, досвідом діяльності та особистісними особливостями.

Зазначені педагогічні умови найефективніше «спрацьовують» у комплексі, даючи можливість кожному закласти фундамент педагогічної культури, яка спрямовуватиме у майбутню професійну діяльність.

Підсумовуючи викладене вище, можна стверджувати, що процес формування педагогічної культури студентів складний і динамічний, він повинен забезпечувати кінцевий результат – сформовану педагогічну культуру майбутнього вчителя, яка, у свою чергу, генетично пов'язана з духовною і професійною культурою педагога. Вона являє собою сукупність ціннісних орієнтацій, що засвоєні особистістю в процесі соціалізації в моральній, творчій, науковій царинах.

Список використаних джерел

1. Державна національна програма «Освіта» – Україна XXI ст. – К., 1994. – 70 с.
2. Макаренко А. С. Педагогические сочинения / Антон Семенович Макаренко. – М.: Педагогика, 1986. – Т. 1. – 335 с.

*С.Г.Гордієнко,
Горлівський державний
педагогічний інститут
іноземних мов*

ШЛЯХИ ДУХОВНО-МОРАЛЬНОГО ВІДРОДЖЕННЯ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА

Виходячи із вчення видатних філософів, психологів та педагогів, автор робить спробу окреслити деякі шляхи духовно-морального відродження особистості студента, враховуючи реалії сьогодення – кризу духовності суспільства.

Ключові слова: духовність, духовні цінності, духовне відродження, духовний світ, мораль, моральні норми, духовно-моральне виховання.

Исходя из учения видных философов, психологов и педагогов, автор делает попытку наметить отдельные пути духовно-нравственного возрождения личности студента, исходя из реалий сегодняшнего дня – кризиса духовности общества.

Ключевые слова: духовность, духовные ценности, духовное возрождение, духовный мир, нравственность, нравственные нормы, духовно-нравственное воспитание.

Basing on theories of outstanding philosophers, educators and psychologists the author makes an attempt to outline some ways of spiritually-moral revival of a student's personality taking into account the realia of today – the crisis of spirituality of the society.

Key words: spirituality, spiritual values, spiritual revival, spiritual world, morality, morals, spiritually-moral education.

Постановка проблеми в загальному виді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Проблема духовного та морального відродження суспільства, і молоді зокрема, сьогодні стоїть дуже гостро, і не лише в педагогічній науці та практиці. Впродовж останніх років все більше філософів, соціологів, психологів та педагогів висловлюють думку, що проблема духовно-морального виховання – це проблема не суто освіти, а перш за все – найважливіша проблема національної безпеки країни. М.Г. Жулинський стверджує, що проблема духовної цілісності нашої є досить важливою для нас, українців. Для відновлення структурної єдності національної культури вкрай необхідно відтворити природний духовний клімат, духовну атмосферу та прискорити розробку нової концепції національної культури як духовної цілісності [4, с. 98].

Проблема духовних перетворень неминуче постає в переломні періоди особистого і суспільного розвитку. В ХХІ столітті ми маємо духовну кризу з масовими аморальними проявами та кримінальними вчинками, екологічну кризу із забрудненням природи та її негативними наслідками, соціальний розлад. Проблема ускладнюється тим, що сьогодні з'явилася велика кількість місіонерів, відбувається процес створення різноманітних сект із залученням до них молоді, масована атака на людину. Під впливом усього цього відбувається зміна свідомості людини. Викликає подив і той факт, що засоби масової інформації кожного дня отруюють мозок молодих людей, і, тим самим, стимулюють паразитизм, наркоманію, злочинність, тобто вбивають у них все краще, моральне, духовне. Все це переростає у

глобальну соціальну проблему. Такий духовно-моральний стан нашого суспільства змушує замислитись над проблемою виховання молоді, особливо її культури, моралі та духовності. І, мабуть, ця проблема повинна стояти чи не на одному з перших місць у роботі ВНЗ (поряд з проблемою якісного навчання). Це – духовне та моральне оздоровлення студентів, а потім і всього суспільства, адже молодь – майбутнє країни.

Услід за постановкою проблеми виникає питання: як це здійснити? На перший погляд здається, що для вирішення проблеми достатньо вивчити зі студентами моральні заповіді, навести яскраві приклади їх дотримання і порушення, показати до чого це призводить, і серед молодих людей значно зменшиться кількість порушень моральних норм. Заглиблення ж в сутність питання доводить, що без зміни духовного стану людини цього не відбувається.

Сучасна педагогічна теорія та практика шукають ефективні шляхи реального відродження моралі та духовності. Вирішальними умовами формування особистості є вплив суспільства та навколишнього середовища на її свідомість. Від зазначених факторів значною мірою залежить ефективність виховання, розвиток у молоді переконань та почуттів. Потрібна також віра молодого покоління у священні ідеали нашого народу, що беруть свій початок від дідів та пращів. Духовні цінності – це золотий фонд людства, накопичений за тисячоліття, який не тільки не знецінюється, але й зростає.

Аналіз останніх досліджень, у яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор. Питанню моралі та духовності в філософській та психолого-педагогічній науковій літературі присвячено чимало праць. Цю проблему досліджують сучасні філософи В.П. Андрущенко, В.В. Баранівський, Л.П. Буєва, Л.Г. Губерський, В.Г. Кремень, С.Б. Кримський, М.І. Михальченко, В.О. Огнев'юк та інші. Вони стверджують, що вимірами духовності є гармонія розуму, почуття та волі особистості, діалектичний зв'язок істини, добра та краси. Відродження духовності – це відродження єдності всіх сутнісних сил людини, способів і форм освоєння дійсності.

Особливо слід відзначити дослідження психологічних аспектів духовного розвитку особистості в працях І.Д.Беха, М.Й.Боришевського, Т.М.Бутковської, О.І.Зеліченка, О.О.Киричук, Є.Г.Помиткіна, Т.А.Флоренської, Ж.М.Юзвак. Зокрема, І.Д.Бех

стверджує, що в ієрархії механізмів духовно-морального розвитку особистості провідним є механізм самосвідомості, який розгортає всі інші.

В галузі педагогічних наук проблему духовного розвитку вивчають А.Ф.Ахматов, О.В.Виговська, Б.Л.Вульфсон, М.Б.Євтух, І.А.Зязюн, І.П.Карпенко, О.Ф.Климова, А.Л.Кузнецова, П.В.Михед, О.М.Олексюк, О.І.Пометун, О.В.Сухомлинська, А.М.Фасоля, Г.П.Шевченко та багато інших.

Останнім часом з'явилася низка робіт, у яких досліджується розвиток духовності особистості з точки зору християнської релігії: О.І.Осіпова, О.І.Половинкіна, Є.В.Шестуна.

Спираючись на етико-філософську, психолого-педагогічну спадщину видатних вітчизняних учених та народну педагогіку, викладачі вищої школи прагнуть осмислити сутність духовності, духовного розвитку особистості та запропонувати шляхи й засоби формування внутрішньої культури студентської молоді.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується зазначена стаття. Вирішення будь-якої проблеми передбачає, в першу чергу, осмислення й формування задачі, а також з'ясування того, який результат ми маємо намір отримати. Сьогодні постають досить складні завдання, які передбачають створення умов для самореалізації особистості в соціально-значущій діяльності, виховання імунітету до масової культури, яка пропонує ейфоричний стан свідомості та сексуальну вседозволеність.

Одним із недоліків нашого виховання є те, що воно, як правило, зводиться до словесних форм. Найбільш важливими є діяльнісно-практичні форми морального та духовного виховання, тобто активна позиція студентів у житті ВНЗ, у результаті якої проявлялися б найкращі риси – гідність, чуйність, доброзичливість тощо. Дуже важливим є вивчення та з'ясування механізмів формування духовного світу.

Формування мети статті (постановка завдання). У даній статті ми ставимо за мету показати сутність моралі та духовності у працях видатних філософів, психологів та педагогів і визначити та охарактеризувати можливі шляхи духовно-морального оновлення особистості студента. Першочерговим є пошук підходів і визначення нової парадигми, яка слугувала б моделлю розв'язання цієї проблеми.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Визначаючи поняття «духовність», одні вчені ототожнюють його з поняттям «душа», інші – з поняттям «свідомість». Видатний український мислитель XIX століття П.Д. Юркевич підкреслює: «... щоб світло знань стало життям духу, воно повинно дійти до серця, і тоді істина стане нашим внутрішнім надбанням. Мислення не є сутністю душі. У душі є щось задушевне, така глибока сутність, яка ніколи не вичерпується розумом» [17, с.77]. М.І. Пирогов наголошує, що людині потрібне натхнення, через яке «ми проникаємо в глибину душі своєї і виносимо з собою те переконання, що в нас існує заповітно – святе» [7, с. 46-47].

Відомий український вчений, митрополит І.І. Огієнко вважає, що значний вплив на формування людини має релігія, що церква була і буде природним ґрунтом, з якого виростала й розвивалась духовна культура українського народу. Головним у розвитку духовності І.І.Огієнко вважає християнську доброчесність, справедливість і працьовитість, а вищим проявом моральності – совість та чесність. Створенню української національної педагогіки на основі християнського ідеалу присвячене життя Г. Ващенко.

Цілісну філософсько-психологічну концепцію людини, її діяльності, поведінки та духовного життя розробив С.Л.Рубінштейн. Сутність духовності, як певного способу існування людини, за Д.А.Леонтьєвим, полягає в тому, що «на зміну ієрархії вузькоособистих потреб, життєвих відносин і особистісних цінностей, що визначають прийняття рішень у більшості людей, приходить орієнтація на широкий спектр загальнолюдських і культурних цінностей» [6, с. 377].

Звертаючись до шляхів духовного оновлення, вчені наголошують на необхідності зайнятися питаннями виховання. Треба будити духовний початок у дитячому інстинкті, привчати дитину до поняття відповідальності, укріплювати в людях волю до духовної цілісності в житті. К.Д.Ушинський вважає за необхідне найбільше турбуватися про те, щоб «дитина не стала шукати душевних насолод у задоволенні потреб тіла...» [12, с. 453]. Потрібно розвивати «інтереси душевної діяльності якомога більше, ... тоді душевний інтерес сам по собі змусить дитину не думати про свої тілесні устремління».

У великій педагогічній спадщині В.О. Сухомлинського також приділена значна увага проблемі духовності та моралі. «Духовне

життя, духовне багатство людини визначається багатством її справжнього ставлення до навколишнього світу, змістом і характером її взаємодії з природою та людьми» [9, с. 233]. А в «Розмові з молодим директором школи» він ставить питання: «Як досягти того, щоб у душі кожної людини утвердилося святе й непорушне?». І сам відповідає: «Коли мова йде про моральне обличчя нової людини, то в слова святе й непорушне вкладається конкретний зміст: це те, чим людина дорожить як власною честю і гідністю, те, чим вона не може поступитися за жодних обставин. У людини, яку ми виховуємо, повинні бути святі істини і святі імена, святі принципи і святі незаперечні, непорушні правила поведінки» [10, с. 527].

Сучасні досліджувачі проблеми, зокрема О.І.Пометун, стверджують, що під поняттям «духовність» можна розуміти якісну, багатогранну характеристику не тільки свідомості людини, її внутрішнього світу, а і її вчинків, дій, усього життя, тобто її зовнішні прояви, які відбивають пануючий тип цінностей. Духовність характеризує лише розвинену свідомість людини й постає її ціннісною спрямованістю, ціннісною зумовленістю особистісного буття [8, с. 26].

Термін «духовність» близький до терміна «духовне багатство», хоч останнє поняття означає вже досягнутий рівень духовного розвитку особистості, тоді як «духовність» швидше пов'язана зі спрямованістю особистості, її прагненням оволодіти духовними цінностями [2, с.27]. Антиподом духовності є бездуховність, мається на увазі спрямованість особистості на матеріальні блага при повному нехтуванні значенням духовних благ. Звертаючись до духовності, наука змушена аналізувати сутність людини (людина – це істота, яка має фізичну оболонку, душу, душі, внутрішній світ як відбиття особистісної сутності, свідомість, світогляд, образ життя, здатність не тільки мислити, а й відчувати світ, простір, у якому виростає людина і обирає сенс свого буття на Землі [14, с. 7].

Важливим чинником духовного відродження є моральність, яка визначається як етичне поняття, що мотивується моральними ідеалами, переконаннями, нормами та принципами. На думку В.О.Сухомлинського, моральність є обов'язком. Моральні норми регулюють поведінку людей у всіх сферах життя – в побуті, у міжособистісних стосунках, групових і соціальних відносинах. Але моральність ще не робить людину духовною. Професор Московсько

духовної академії О.І.Осипов проводить межу між духовним і моральним. «Світ духовний, духовний початок – це вище, що пригаманне людині. Сама моральність ніщо перед цим світом... Мораль сама по собі ще не робить людину духовною. Духовне ж обов'язково визначає і моральність людини. Духовність – це чистота душі людської, вільної від всякого зла – з одного боку. З іншого – це наповнення душі жертвовною любов'ю до кожної людини по образу Христа ...» (виділено нами. – С.Г.) [3; 9].

Отже, одним із шляхів духовно-морального відродження є релігія, церква. На сьогоднішній день все більше вчених приєднуються до думки, що прийшов час відмовитися від однобокої негативної оцінки їх ролі в історії та культурі. Православна педагогіка визначає реальність духовної основи людини та духовного світу. Духовно-моральне самовизначення людини як особистості передбачає перехід від матеріального до ідеального, від світу почуттів до світу надпочуттів. Матеріальний світ сам по собі не є злом, але в ньому багато спокуси, яка веде до зла [16, с.379]. Християнство дає виховний ідеал, тобто те, на що ми хочемо орієнтувати молоду людину.

У зв'язку з цим слід зазначити, що ряд педагогів, зокрема А.Ф.Ахматов, І.А.Зязюн, Г.М.Сагач, пропонують ввести термін «духовна педагогіка» чи «педагогіка духовності», вищою метою якої є сприяння максимально ефективному духовному розвитку особистості, формування внутрішньої культури через такі форми свідомості, як наука, освіта, мораль, мистецтво, релігія. За визначенням І.А.Зязюна, «головне в людині – її духовність на засадах національної культури» [5, с.304].

Отже, як вважають науковці, сучасній вищій освіті потрібна одухотвореність і моральна спрямованість, щоб, використовуючи можливості всіх навчальних предметів, забезпечити пробудження, становлення та формування вищих духовних почуттів і потреб студентів. Одним із елементів одухотворення є емоційність. Педагог повинен постійно давати своїм вихованцям емоційний заряд, тобто пробуджувати, підтримувати та закріплювати бажання робити добро.

Головними тут є три моменти: виховання позитивних почуттів, їх регулювання та боротьба з негативними емоціями. Адже між почуттями і свідомістю, серцем та розумом завжди існують і будуть існувати протиріччя, тому необхідно поєднувати почуття з раціональними добрими ділами, вчинками [1, с. 38].

Одним із принципів духовноперетворювальної функції вищої освіти є її перспективність, тобто програма виховання має чітко визначити конкретний перелік усього, що потрібно вкласти в кожного студента, щоб зробити його духовно багатим. На нашу думку, саме з огляду на перспективу працює МОН України, започатковуючи нові програми та курси, мета яких – виховання моралі та духовності починаючи із загальноосвітньої школи. З огляду на це, у загальноосвітніх школах запроваджено дисципліну «Етика та курси духовно-морального спрямування». На наш погляд, такі курси були б доречні і у ВНЗ, звичайно, в більш ускладненому варіанті.

Важливим чинником духовного становлення студентів є створення у ВНЗ особистісно-формуючого простору, духовного життя самого інституту чи університету, куди входять багато факторів: стиль і методи викладання та виховання, традиції, психологічний і моральний мікроклімат, особистість педагога, його відносини зі студентами. Останнє дуже важливе, адже студенти беруть від педагога не лише знання, а й манеру поведінки, звички, життєві цінності. «Дух навчального закладу, – зазначає К.Д. Ушинський, – живе не в стінах і не на папері, а в характерах більшості викладачів, і звідти переходить у характер вихованців» [11, с. 23]. В.О. Сухомлинський також вважає, що в школі має бути творче ядро педагогів, одухотворених великою гуманною ідеєю творення Людини.

Загальновідомо, що величезний вплив на людину має мистецтво, спілкування з яким є духовним актом, адже воно поєднане не стільки із зовнішніми почуттями, скільки із внутрішніми, духовними. Спілкуючись з музикою, літературою, живописом, людина стає кращою, добрішою, а звідси беруть початок і добрі вчинки. Мистецтво в школі, – зазначає Г.П. Шевченко, – це не «прикраса», а рівноправний учасник пізнавальної діяльності і виховного процесу, і мета його – формувати різнобічні духовні потреби і творчі здібності учнів [15, с. 39].

Одним із шляхів духовно-морального виховання студентів є природа, її величність і краса. Сучасна молодь все більше цікавиться машинами та комп'ютерами, але без спостереження за природою неможливо виховати любов до неї, духовні цінності. Допомогти молоді полюбити природу, стати її добрими друзями, сприймати і пізнавати її цікавий, прекрасний світ – завдання педагога (хоча це окрема і велика самостійна тема). Але ми не можемо не згадати

К.Д. Ушинського, який пише, що прекрасний природний ландшафт має такий великий виховний вплив на розвиток молодої душі, з яким важко змагатися навіть таланту вчителя.

Можна багато говорити і про ту значну роль, яку відіграє література, адже вона не лише дає знання, а й впливає на почуття людини, виховує її, одухотворює (але, знову ж таки, це окрема тема). Говорячи про літературу, не можна не сказати і про мову (зробити це зобов'язує нас і робота у мовному ВНЗ), яка є не лише знаряддям спілкування людей між собою. Дуже важливим є емоційне, духовне наповнення мови. Цікаві висновки робить доктор психологічних наук Т.А. Флоренська: слово, як живий суб'єкт, має три рівні – тіло, душу і дух. Тілесний рівень – це звучання, в якому міститься енергія, сила слова, яке має і музичний витвір. Наприклад, слово «посмішка» змушує нас посміхатися, «грим» дійсно гримить, це тіло слова. Є у слова і душевна сторона – це його значення. Більш глибока, духовна сторона – це смисл [13, с.307]. Для кожної людини дуже важливо знайти правильні, справжні слова для своїх близьких, друзів, ділових партнерів. Але в останній час мовно-культурні традиції зруйновані. Це проявляється у відкритому вживанні недрукованих, жаргонних, брутальних слів, які не повинні мати місця в мові людини, а тим паче молодої, освіченої, культурної. Такими словами ми калічимо і свій духовний світ. Добре ж, ласкаве слово возвеличує і навіть лікує людину. Виховання культури мови – один із шляхів духовно-морального зростання особистості.

Висновки і перспективи подальших наукових розвідок у цьому напрямку. Процес духовно-морального відродження особистості студента сягає своїм корінням сфери внутрішнього світу, його ставлення до людей та суспільства, його морально-етичних позицій. Блок духовної культури включає тверді моральні переконання, демократизм, доброзичливість, чуйність, чесність, правдивість, порядність, культуру тощо. Але духовність і мораль – це не просто сукупність засвоєних норм і правил. Це особистісне ставлення до життя, його цінностей, які визначаються висотою мети життя, ступенем злиття совісті та обов'язку.

Сучасна педагогічна теорія і практика шукають ефективні шляхи формування духовності та моралі молоді, поєднання різних форм і методів. Це передбачає концептуально-теоретичне осмислення

Їх особливостей, корекцію ціннісних підходів до формування особистості.

Теоретико-методологічною основою процесу формування є міждисциплінарність у навчанні та вихованні, розвиток знань про духовність в історичному контексті та сучасних досягнень філософії, психології та педагогіки. Система вищої освіти, її виховні функції дають можливість для подальшого духовно-морального відродження особистості студента на основі тих рис і якостей, які були закладені в сім'ї та загальноосвітній школі. Важливим моментом є те, що процесом необхідно керувати цілеспрямовано. Це чітке визначення задач, відбір найефективніших засобів впливу на студентів врахування всіх об'єктивних та суб'єктивних чинників виховання.

Глибше розуміння шляхів формування особистості студента дає аналіз властивостей та внутрішнього стану духовності та моральності в суспільстві, моральних цінностей та переконань. Процес виховання буде результативним лише тоді, коли ідеї не лише закріпляться у свідомості особистості, а й перейдуть у відповідні звички та дії. Тому дуже важливо заохочувати студентів до активного життя ВНЗ.

Шляхами розвитку моралі та духовності можуть слугувати:

- історичний досвід розвитку духовності;
- гуманізація навчального процесу як фактор розвитку духовності;
- залучення студентів до духовних джерел (книжок, музики, образотворчого мистецтва, природи, культурно-моральних цінностей релігії);
- включення студентів у суспільну діяльність з орієнтацією на розвиток духовного світу кожного.

Розвиток духовності та моралі студентів – це складна та відповідальна робота, що включає в себе різні види діяльності, оцінкою якої є кінцевий результат. Процес цей не має меж і передбачає комплексний, системний підхід. Тому ми вважаємо за потрібне продовжувати роботу над цією проблемою з метою конкретизації шляхів духовно-морального відродження для кожної особистості та розробки моделі такої особистості.

Список використаних джерел

1. Ахматов А.Ф. Нравственность и одухотворенное образование // А.Ф. Ахматов // Педагогика. – 2003. – № 8. – С. 35-41.

Розділ I. Теоретичні основи педагогіки вищої школи

2. Духовне оновлення суспільства / В.П. Андрущенко, С.М. Бабосов, Л.Г. Губерський та ін. – К.: Либідь, 1990. – 200 с.
3. Духовные ориентиры // Воспитание школьников. – 1998. – №3. – С. 6-12.
4. Жулинський М. Україна: формування духовної незалежності / М.Г. Жулинський // Сучасність. – 1995. – № 5. – С. 90-99
5. Зязюн І.А. Педагогіка добра: ідеали і реалії: наук.-метод. зб. / І.А.Зязюн. – К., 2000. – 312 с.
6. Леонтьев Д.А. Внутренний мир личности / Д.А. Леонтьев // Психология личности в трудах отечественных психологов. – СПб.: Питер, 2000. – С. 372-377.
7. Пирогов Н.И. Избранные педагогические сочинения / Н.И. Пирогов. – М.: Педагогика. 1985. – 496 с.
8. Пометун О.І. Формування духовності учнів засобами суспільствознавчих дисциплін / О.І. Пометун // Шлях освіти. – 2006. – № 3. – С. 26-28.
9. Сухомлинський В.О. Духовний світ школяра / В.О. Сухомлинський // Вибрані твори: в 5т. – К.: Рад. шк., 1976. – т.1 – С. 209-400..
10. Сухомлинський В.О. Розмова з молодим директором школи / В.О. Сухомлинський // Вибрані твори: в 5т. – К.: Рад. шк., 1977. – т.4 – С. 391-626
11. Ушинський К.Д. Теоретические проблемы воспитания и образования: / К.Д. Ушинский // Избранные пед. соч.: в 2т. – М.: Педагогика, 1974. – т.1 – С. 13-227.
12. Ушинський К.Д. Человек как предмет воспитания / К.Д. Ушинский // Избранные пед. соч.: в 2т. – М.: Педагогика, 1974. – т.1. – С.229-547.
13. Флоренская Т.А. Мир дома твоего: Человек в решении жизненных проблем / Т.А. Флоренская. – М.: Русский хронограф, 2006. – 480с.
14. Шевченко Г.П. Духовність особистості в контексті сучасного світорозуміння / Г.П. Шевченко // Директор школи, ліцею, гімназії. – 2004. – №5 – С. 4-9.
15. Шевченко Г.П. Эстетическое воспитание в школе / Г.П. Шевченко. – К.: Рад. шк., 1985. – 144 с.
16. Шестун Е.В. Православная педагогика / Е.В. Шестун. – М.: Про-Прес, 2002. – 576 с.

17. Юркевич П.Д. Философские произведения / П.Д. Юркевич. – М.: Правда, 1990. – 669 с.

*А.А.Марченко,
Криворізький ДПУ*

КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ІННОВАЦІЙНІ ЗАСОБИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

У статті розглядаються особливості викладання образотворчого мистецтва на художньо-графічних відділеннях, з використанням новітніх інформаційних технологій.

Ключові слова: новітні інформаційні технології, графічні редактори, комп'ютерна графіка.

В статье рассматриваются особенности преподавания изобразительного искусства на художественно-графических отделениях, с использованием новых информационных технологий.

Ключевые слова: новые информационные технологии, графические редакторы, компьютерная графика.

This article contemplates peculiarity of visual art teaching of in art graphic based department with using information technologies.

Key words: new information technologies, graphics editors, computer graphics.

Національне відродження України, інтеграція її у світове товариство вимагають створення нової системи професійної підготовки у вищих навчальних закладах, адаптованої до умов реального соціально-економічного середовища. Вона має володіти високим науково-освітнім потенціалом, мати систему організаційного, методичного, психологічного, програмного, інформаційного матеріально-технічного та фінансового забезпечення. Сучасне світорозуміння, складність завдань, що постають сьогодні перед вищою школою, необхідність трансформації усієї системи освіти актуалізують комплекс питань розробки та впровадження нових освітніх технологій. Особливо це стосується художньої освіти, яка є віддзеркаленням соціокультурних перетворень.

Аналіз останніх досліджень та публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми показав, що сьогодні вже накопичено значний досвід використання сучасних комп'ютерних технологій в навчальному процесі школи та вищих навчальних закладах, який висвітлено в працях Н.В.Апатової,